

Rozpaky

Je málo svatebních oznámení, která tak málo potěší jako to, které v těchto dnech putuje po bystrcké farnosti. Náš bývalý kaplan Pavel Šmýd v něm oznamuje, že si na své srdce položí pečeť ve formě Jany Vítkové. Problémem je, že mnoho jeho bývalých farníků má pocit, že na jeho srdci dosud spočívá jiná pečeť, pečeť kněžství.

Je tomu zřejmě tak. Jediná informace, kterou zatím máme je, že *upadl do suspenze*, jak vyšlo v Aktech kurie. Důvod už tam uveden nebyl. Ale vzhledem k tomu, že jedním z důvodů suspenze může být už jen to, že se dotyčný pokouší založit manželství, není třeba příliš pátrat. *Suspenze* ale není totéž co *laicizace*. O laicizaci je třeba požádat do Říma. Je třeba trochu trpělivosti, protože Řím s laicizací žadatelů pod 40 let příliš nespěchá v naději, že ještě třeba zmoudří. Zatímco suspenze kromě zákazu vykonávat kněžskou službu obnáší i vyloučení z účasti na svátostech.

Kéž Pán vzpomene na všechno dobré, co pro naši farnost vykonal a dá mu milost, aby nezbloudil ani na cestě, kterou si zvolil. A kéž naplní pokojem srdce zmatených farníků, kteří ho měli rádi.

pš

Laicizace kněží

Když kněz odejde z pastorače a uzavře sňatek, aniž by k tomu obdržel potřebnou dispens, ztrácí podle platných kánonů svůj úřad – např. přestává být farářem nebo kaplanem. Samozřejmě že pokud zůstane věřícím, má žít jako křesťan, modlit se, chodit v neděli do kostela, i když nemá jít k přijímání. Pokud bude mít rodinu, jeho děti mohou být pokřtěny a mají být vychovávány ve víře. Ve výjimečných případech mu právo ukládá povinnost udělit svátost pokání (k.976). Pokud si přeje dát do pořádku podle církevního práva svoji situaci v katolické církvi, může požádat o laicizaci.

Laicizace neruší ani nezpochybňuje svátost svěcení a ani se netýká nezrušitelného svátostného znamení. Z tohoto hlediska laicizovaný kněz zůstává knězem. Z kanonického hlediska laicizace zahrnuje dvojí - propuštění z duchovního do laického stavu a dispensování od povinnosti celibátu.

Kněz většinou žádá o laicizaci v situaci, kdy už opustil kněžskou službu, založil si rodinu a chce uspořádat svoji situaci v církvi, aby se mohl zapojit do života křesťanského společenství a přijímat svátosti. Z kanonického hlediska kněz nemá právo na laicizaci. Udělení laicizace Apoštolským stolcem je třeba chápat jako laskavost.

Výběr z článku Laicizace kněží
Teologické texty 4 (2001) 144-146

Setkání

Bystrc, únor 2004

Řekla jsem si, že to zkusím

Možná jste si už všimli, že poslední dva tři roky náš kostelní sbor dělá pokroky. Kromě programu na půlnoční předvede ve vánoční době ještě něco navíc a hned po Vánocích začíná nácvik na Velikonoce a další liturgické slavnosti. Kdo zpíváky a hudebníky motivuje, inspiruje a vede? Zjistili jsme, že je to mladá dirigentka slečna Ludmila Stichová, která před několika lety zřejmě ani netušila, že nějaká bystrcká farnost existuje, protože sama pochází ze severních Čech. Rozhodli jsme se, že vám ji trochu představíme.

Jak došlo k tomu, že jste ujala dirigování našeho sboru?

Do zdejší farnosti jsem se dostala přes sestru Marcelu Císařovou, která byla sekretářkou jednoty Musica Sacra, kde spolupracovala s otcem Karlem Cikrlem. Musica Sacra je sdružení hudebníků a zpěváků, kteří se věnují chrámové hudbě, sídlí na Grohově ulici. Sestra Marcela věděla, že v Bystrci hledají dirigenta pro chrámový sbor a věděla také, že já potřebuji praxi, protože jsem začala studovat na JAMU duchovní hudbu: varhany i dirigování a pan profesor říkal, že by bylo dobré, kdybych měla nějaký sbor, abych se mohla učit dirigovat v praxi. Zpočátku jsem pomáhala trochu v Lelekovicích, v chrámovém sboru, hlavně jsem tam korepetovala, občas jsem i něco dirigovala. Pak jsem dostala kontakt do Bystrce na paní Vecheťovou. I když v Bystrci se domnívali, že by se sem hodil spíš ráznější dirigent, který by postavil zdejší sbor pořádně do latě, svolili, že mi dají šanci. Měla jsem z toho trochu strach, protože jsem v dirigování vlastně začínala, neměla jsem moc velkou praxi se sborem, nevěděla jsem, jaké to bude, ale řekla jsem si, že to zkusím.

A to bylo kdy? Kdy jste vlastně do Bystrce přišla?

Tak já jsem v říjnu 2000 nastoupila na JAMU a sem jsem přišla, myslím, v lednu či v únoru 2001.

Se zdejším sborem jste prý nacvičila i svůj absolventský koncert.

Bakalářské studium duchovní hudby jsem ukončila na podzim loňského

Ze života farnosti

Během podzimních prázdnin o víkendu 24. – 26. října uspořádala naše farnost malou **duchovní obnovou** v Cizkrajově. Duchovní program vedl otec Pavel Fatěna.

Hudební večer „**Pocita sv. Cecílie**“ se uskutečnil v pátek 21. listopadu v Arše. Program začal požehnáním hudebních nástrojů, poté následoval koncert menších i větších hudebníků.

Oslava k **9. výročí požehnání Archy** se konala ve čtvrtek 27. listopadu. Ke společnému slavení této mše svaté jsme pozvali otce Pavla Holešínského, duchovního správce ve farnosti Lanžhot. Během malého agapé po mši svaté jsme s ním měli možnost pobesedovat o jeho duchovní službě.

V neděli večer dne 14. prosince na faře proběhla beseda se studentem Petrem Badoškem ze Znojma, který podnikl v roce 2001 **pěší pouť do Jeruzaléma**. Vyprávění to bylo velmi poutavé. Podrobnosti vám nebudeme prozrazovat, protože v únoru se bude povídat znovu, tentokrát v Arše. Je to téma velice zajímavé, ale Petr to neumí povykládat za dobu kratší než tři hodiny. Takže budete-li se chtít navíc na něco zeptat, naplánujte si na tuto jedinečnou akci dostatek času.

Již tradiční „**Živý betlém**“ jsme prožívali v neděli odpoledne dne 21. prosince hodin před Archou. Při této

**Z vody a z Ducha
svatého se narodili:**

- 5. 10. Iveta Ludmila Juricová
- 19. 10. Filip Rostislav Kočař
- 16. 11. Lukáš Měcháček
- 23. 11. Tomáš Petr Král
- 30. 11. Marek Dytrt
- 14. 12. Magdalena M. Munzarová
- 14. 12. Daniel Petrla

**V naději společenství
Božího lidu se s námi
rozloučili:**

- 20. 11. Petr Jílek
- 29. 11. Anna Dospíšilová

příležitosti bylo možné darovat cukroví nebo finančně přispět potřebným lidem z naší farnosti.

Farní charita děkuje všem, kdo se finančně podíleli na **Tříkrálové sbírce** a zvláště pak dětem a vedoucím tříkrálových skupinek, kteří obětavě koledovali v naší farnosti. V Bystrci se vybralo 37.118,50 Kč, v Kníničkách 10.724,- Kč a v Rozdrojovicích 13.766,50 Kč. Pán jistě odmění tuto nevšední ochotu pomoci bližním v nouzi.

Adopce na dálku je setkání na dálku

Na Radostnou neděli nám naši farní otcové připomínali slova sv. Pavla: „Radujte se, opakují, radujte se“. Můžeme se opravdu radovat, protože Bůh se nám přiblížil ještě v tuto neděli. Naše adoptované děti Nancy, Avinash a Ranganath budou mít díky Vám ještě sestřičku - zatím víme jen to, že se jmenuje Bhagya a pochází z rodiny, která je odkázána na náhodnou denní mzdu, protože vlastní neúrodný pozemek, který je závislý na monzunových deštích. Rodiče nemohou Bhagydě zajistit peníze na školné, což je velká škoda, protože tak nadaná a snaživá dívka si zaslouží studovat. Pán Bůh zaplat' za vaše dary! I tato dívka se bude moci díky Vám celý další rok vzdělávat. Je pěkné pocítit, jak nás společná pomoc sblížuje a povzbuzuje, povznáší a naplňuje, rozradostňuje a spojuje nejen tady v Bystrci, ale dokonce i s lidmi téměř na druhém konci světa. Tvoří se a upevňuje velmi cenné společenství. Snad takto přineseme alespoň zrnko ke

stavbě nového Jeruzaléma postaveného ne z kamení, ale z lidských duší (Zj 21,2).

Znovu Vám děkujeme, děti, a Vám všem, kteří jste s láskou namalovali krásné pohlednice - co kartička, to originál, jediný na světě - a také všem dárcům dobrovolných příspěvků. Dětem z nejpotřebnějších jste věnovali celkem 22.615,50 Kč.

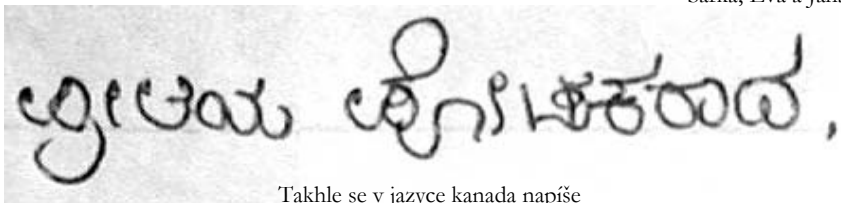
Z vašich darovaných peněz jsme poslali 4x 4.900,- Kč na školné našim čtyřem dětem, 2.600,- Kč jsme přispěli na stavbu školy v Shimoze a za 400,- Kč jsme objednali videokazetu o Indii a lidech zapojených do projektu adopce na dálku. Výtěžek z prodeje těchto videokazet podporuje projekt Odstranění dětské práce.

Nancy, Avinash a Ranganath vám ve svých posledních dopisech děkují za obrázky z prázdnin a vyprávění o táboře. Všem vám přejí šťastný nový rok.

„Naše“ děti v Indii se za nás modlí, i vy je prosím posilujte svými modlitbami.

Všem vám a našim adoptovaným dětem přejeme do dalšího roku hodně Božího požehnání a radosti ze sdílení a lásky.

Šárka, Eva a Jana P

Takhle se v jazyce kanada napíše něco jako *drazí adoptivní rodiče*

roku státní závěrečnou zkouškou, absolventský koncert jsem měla už v květnu 2003. Při těchto koncertech většinou vypomáhá sbor z Králova Pole. Já jsem ale chtěla, aby na mém absolventském koncertě vystoupil bystrcký sbor, tak jsme tyto dva sbory spojili.

Co jste pro ten absolventský koncert nacvičili a jak dlouho jste na tom pracovali?

Já jsem si k provedení vybrala Gloria od Antonia Vivaldiho, vlastně čtyři nebo pět částí z tohoto díla, ty nejhezčí. A cvičili jsme to hodně dlouho, od září nebo od října, tedy několik měsíců. Bylo to totiž mnohem náročnější než cokoli, co jsme zpívali předtím. Sama jsem nevěděla, jestli to všechno zvládneme, ale všichni se moc snažili, chtěli mně pomoci, nakonec to dopadlo moc dobře.

A jak dlouho nacvičujete vánoční program, Rybovu mši?

Děláme to tak, že se sejdeme po velkých prázdninách, někdy v září, a do Vánoc nacvičujeme. Chystáme většinou dvě mše, jednu na půlnoční a jednu na závěr vánoční doby, na sv. Křtu Páně, nebo třeba na Nový rok. Pak si dáme tak týden pauzu, aby si zpěváci oddechli, a začíná se cvičit na Velikonoce. Obvykle taky nacvičujeme dvě mše, jednu zpíváme o Velikonoce a tu druhou třeba o pouti nebo

na svátek Nejsvětější Trojice. Takže během roku se nacvičují čtyři mše. Snažím se najít vždycky aspoň jednu novou, která se ještě nezpívala, ale o Vánocích to vždycky směřuje k „Rybovce“. Ta druhá mše, kterou jsme letos zpívali o svátku Křtu Páně je od skladatele Faista, já jsem to zpívala v chrámovém sboru u nás v Děčíně, já jsem totiž z Děčína. Zdálo se mi, že to není tak moc těžké, že by se to dalo zvládnout. Tak jsem sehnala noty pustili jsme se do toho.

A kde jste po studiu zakotvila?

Zatím mám smlouvu „na dobu určitou“, na jeden rok. Je to záskok za mateřskou. Učím v hudební škole varhany, klavír.

Co plány do budoucna, myslím s bystrckým sborem?

Samozřejmě, že se snažím, abychom se pořád zlepšovali, i repertoár může být trochu těžší, protože myslím, že se sbor už trochu vypracoval. Nebála bych se, někdy v budoucnu, ani třeba Korunovační mše od Mozarta, a podobně. Sbor bude určitě lepší a lepší, spíš nevím, jak to bude se mnou, jestli nějakou práci dostanu a budu moci zůstat v Brně. Nechávám se překvapit. Zatím sbor mám, ráda bych s ním spolupracovala po tu dobu, co budu v Brně. Dál se uvidí.

JLŠ

Plenární sněm byl významnou událostí v uplynulém roce. Proběhlo první zasedání na Velehradě, dost se toho o něm napsalo. V naší farnosti pracovalo několik sněmovních kroužků. Členové jednoho z nich nám na požádání napsali :

Povídání o našem sněmovním kroužku

První zpráva o konání plenárního sněmu místní katolické církve byla pro nás důkazem, že nedávno nabytá svoboda se dotýká i náboženského života. V našem společenství *dělelouslouchících* manželských dvojic jsme spekulovali o tom, co bude sněm znamenat pro nás, *pěšáky* církve, jaký prostor nám poskytne. K diskusím o *sněmovních* tématech jsme se začali scházet na jaře 1998, asi rok poté jsme se stali *oficiálním* sněmovním kroužkem a začaly nám chodit podklady. Od počátku jsme si nedělali velké iluze o vlivu našeho diskutování na vlastní průběh sněmu, ale brali jsme to jako výzvu a podnět k diskusi, které jsme nechtěli ignorovat. Považovali jsme za velmi užitečné, že si mezi sebou vysvětlíme různé pohledy a uděláme si každý trochu kvalifikovanější názor na daný problém. Z celého společenství jsme však zůstali jen tři otcové rodin (časem se k nám přidal další), neboť naše ženy nebyly ochotné takhle *přítvat časem*. Brzy jsme museli uznat, že *církev v sukních* nám zřetelně chybí: k čemu byly naše hluboké teoretické analýzy, když nebylo nikoho,

kdo by nás postavil zpět na pevnou zem a upozornil na vztahy, souvislosti a důsledky, pro což mají ženy zvláštní dar.

Schůzovali jsme zpočátku velmi pečlivě každé dva týdny, později jsme přešli na měsíční intervaly. Biskupství nám posílalo podklady v řadě různobarevných sešitů a my jsme se snažili nejdříve prodiskutovat alespoň trochu vše, později jsme se zaměřili hlouběji na oblasti, které nás více oslovily. Od jara 2000 jsme posílali z našich jednání zápisy, z nichž první se týkaly ještě námětů z předešlého roku. Jožka Krčál si dělal pečlivě poznámky a většinou již druhý den jsme dostali jeho verzi zápisu ke schválení. Pečlivě jsme dbali na to, aby zápis respektoval nejen jeho animátorské, ale i naše *plebejské* názory, důvod k námitkám jsme však prakticky nikdy neměli – tak poctivě Jožka zapsal.

Přestože nám bylo předem jasné, že jsme omezeni platnou církevní naukou (tedy žádný dobrovolný celibát či svěcení žen), překvapily nás hned dvě věci:

1. Zejména z počátku byl kladen mimořádný důraz na studium koncilních materiálů. Jakkoli jsme jejich důležitost chápali a v jejich studiu možná měli i rezervy, přesto se nám zdálo zvláštní, že hlavním účelem sněmu by mělo být naše studium těchto dokumentů.

2. Vedle vydařených témat i celých sešitů pro roční či půlroční práci

kroužků se vyskytovala témata zpracovaná značně odtaziť. Těžko jsme chápali, jak může člověk snažit se udržet si práci, zabezpečit rodinu, vychovat děti a nezapomenout na Boha klást důraz na věci životu velmi vzdálené. Např. otázky typu *Jakými tituly oslovujeme kněze? Které považujeme za nejvhodnější?* nám opravdu nepřipadaly tak naléhavé, aby se kvůli nim musel svolat sněm. Odpověď na otázku *Má naše farnost faráře v místě, nebo k nám dojíždí?* snad naši církevní představení znají stejně dobře jako my a na otázku *Co od nás očekává biskup?* určitě lépe než my!

Časem jsme se dovídali o předsněmovních aktivitách v celé diecézi i mimo ni. Docela nás zklamalo, že se laici zajímají o sněm málo a kněží (soudě podle počtu jejich sněmovních kroužků) ještě méně.

Pak práce kroužků skončila a za delší čas se objevil pracovní materiál vlastního sněmu. Další překvapení: oblasti tohoto materiálu se s oblastmi projednávanými v přípravné fázi moc nepřekrývaly a pokud snad ano, nebylo na první pohled moc poznat, že jsou vůbec výsledky z přípravné fáze využity. Teprve hlubší studium toto překvapení poněkud zmírnilo.

Před vlastním sněmem jsme se obávali jistého triumfalismu: vše v naší církvi je úplně dokonalé a bude ještě dokonalejší. Nebyli jsme sami, podobně se obávali i mnozí v církevním tisku. Pochybnosti také vyvolával způsob výběru laiků, kteří

se mohli sněmu zúčastnit. Jednání vlastního sněmu naštěstí většinu pochybností rozptýlilo. Ukázalo se, že přímo mezi kněžími je řada lidí, kterým je současný stav naší církve velmi dobře znám, umí ho pojmenovat a nemíní se s jeho negativy smířit. Otázkou je, zda zápisem jejich sněmovního vystoupení vše nekončí. Jistým zklamáním je neochota řešit nedávnou minulost, konkrétně kněze ze svazků StB. Kolik představitelů církve se nechalo po sametové revoluci slyšet, že společnost nemá na víc než na tlustou čáru za minulostí. Teď už víme, že na víc nemá ani církev. Jistě, je to mimořádně těžké, ale pak alespoň nikomu nic nevyčítejme.

Nyní je před sněmovníky (a vlastně i před ochotnými z nás, kteří se chtějí zapojit i v této fázi víc než modlitbou, viz <http://snem.cirkev.cz>) půl druhého roku práce. Není to mnoho, vezmeme-li v úvahu šířku záběru a nutnost opakovaného několikastupňového předávání, připomínkování a schvalování. Ke kormidlu se dostali noví lidé a nové koště vždy dobře mete. Díváme se na budoucnost s nadějí: snad nepřinese sněm více škody než užítku, snad se zúročí úsilí a prostředky do něho vložené. Jen když nás popadnou velké pochybnosti, vzpomene si na Kristův příslib: když církev nepřemohou ani brány pekelné, jak bychom to mohli dokázat my sami?

JaKo a JoKr